

Лорд Дансени

Печалният разказ за
Тангобринд златаря и за
участта, която го сполетя

Когато Тангобринд златаря чу зловещата кашлица, той веднага се обърна върху тясната пътечка. Крадец бе той, изключително прочут, покровителстван от благородните и богоизбраните, защото не крадеше нищо по-дребно от яйце на Муму, и през целия си живот беше отмъквал само четири камъка – рубин, диамант, изумруд и сапфир; и, както е характерно за всички златари, почтеността му бе знаменита.

Сега Принцът на търговците бе дошъл при Тангобринд и му бе предложил душата на дъщеря си срещу диаманта, който е по-голям от човешка глава и може да бъде открит единствено в скута на паяка-идол Хло-хло, в неговия храм на Мунг-га-линг; понеже Принцът бе дочул, че Тангобринд е крадец, на когото можеш да се довериш.

Тангобринд намаза с масло своето тяло, измъкна се от магазинчето си, пое тайно по обиколни пътища и стигна чак до Снарп, преди някой да узнае, че е тръгнал отново по работа, или да забележи липсата на мечата му от обичайното му място под тезгяха.

Оттогава пътуваше само през нощта, спотайвайки се през деня и търкайки остриетата на мечата си, наречен от него Мишката, защото беше бърз и пъргав. Златаря имаше изтънчени методи на пътуване; никой не го видя да пресича равнините на Зид; никой не го видя да идва в Мърск или Тлан. О, колко обичаше той сенките!

Луната, надничаша неочаквано от буреносни облаци, би издала обикновения златар; но не и Тангобринд: стражите видяха само една приведена фигура, която ръмжеше и се хилеше. „Туй е хиена“, си казаха те. Веднъж в град Аг един от пазачите го сграбчи, но Тангобринд бе намазан с масло и се изплъзна от ръката му; едва се чу ситнежът на босите му нозе. Той знаеше, че Принцът на търговците очаква неговото завръщане, малките му очички са отворени по цяла нощ и лъщят от алчност; знаеше, че дъщеря му лежи окована и крещяща нощ и ден. О, Тангобринд го знаеше. И ако не беше излязъл по работа, щеше да си позволи един или два пъти да се засмее. Но работата си беше работа и диамантът, който издирваше, все още лежеше в скута на Хло-хло, където се намираше през последните два милиона години, откакто Хло-хло създаде света и му дари всичко, с изключение на този скъпоценен камък, наречен Диамантът на Мъртвеца. Камъкът често биваше краден, но имаше навика винаги да се връща в скута на Хло-хло. Тангобринд знаеше това, но той не бе обикновен златар и се надяваше да надхитри Хло-хло, без да усеща склонността си към честолубие и страст и да осъзнава, че това е суета.

Колко чевръсто той се промъкна през ямите на Снуд! – като

ботаник, внимателно изследващ почвата; като танцьор, който прескача движещи се остриета. Беше доста тъмно, когато достигна до кулите на Тор, където стрелците изстрелват стрели от слонова кост по странниците, за да не би някой чужденец да промени техните закони, които наистина са лоши, но не бива да бъдат променяни от обикновени пришълци. Посред нощ те стрелят по звука от нозете на странниците. О, Тангобринд, Тангобринд, имаше ли някога друг златар като теб! Той повлече два камъка след себе си с дълги върви и стрелците стреляха по тях. Изкушаваща беше примамката, заложена в Уот, където изумрудите блестяха от градската порта; но Тангобринд съзря златната нишка, изкачваща се по стената от всеки изумруд, и тежестите, които щяха да се сгромолясат върху него, ако докоснеше само един от тях, затова ги остави, но ги остави разплакан, и накрая се добра до Тет. Там всички люде се прекланят пред Хло-хло; макар че са склонни да вярват и в други богове, както ги заклеват мисионерите, но само като създания за плячка по време на лова на Хло-хло, който носи техните ореоли, както тези хора казват, на златни куки върху ловния си колан. И от Тет той дойде до град Мунг и до храма на Мунг-га-линг, пристъпи вътре и видя паяка-идол, Хло-хло, застанал там с Диаманта на Мъртвеца, блещукащ в скута му като луна по време на пълнолуние, но луна, видяна от лунатик, спал твърде дълго под нейните лъчи. Защото Диамантът на Мъртвеца имаше някакво зловещо излъчване и сякаш предвещаваше неща, които е по-добре да не бъдат споменавани тук. Лицето на паяка-идол бе обляно от лъчението на този гибелен скъпоценен камък; друга светлина нямаше. Въпреки ужасяващите крайници и демоничното тяло, лицето му беше спокойно и очевидно неодушевено.

Лек страх прониза ума на Тангобринд златаря, някакъв отминаващ трепет – не повече; работата си беше работа и той очакваше най-доброто. Тангобринд предложи мед на Хло-хло и падна по очи пред него.

О, как хитруваше той! Когато жреците изплуваха от мрака, за да излечат меда, те бяха прострени безчувствени на пода на храма, защото имаше опиат в меда, предложен на Хло-хло. И Тангобринд златаря вдигна Диаманта на Мъртвеца, сложи го на рамото си и като стъпваше тежко, се отдалечи от светилището; паякът-идол Хло-хло не промълви нито дума, но се изсмя тихичко, щом златаря затвори вратата. Когато жреците се свестиха от хватката на опиата, поднесен с меда на Хло-хло, те се втурнаха към една малка тайна стаичка с отвор към звездите и направиха хороскоп на крадеца. Онова, което видяха в хороскопа, изглежда ги задоволи.

Нямаше да е Тангобринд, ако се завърнеше по същия път, по който бе дошъл. Не, той пое по друг път, въпреки че той водеше към тясната пътечка, Къщата на Нощта и Гората на Паяците.

Град Мунг се извисяваше зад него, балкон след балкон, закривайки наполовина звездите, докато той се тътреше с диаманта. Не бе никак спокоен, докато се влачеше бавно. Макар че щом зад него се появи леко шумолене, сякаш от кадифени нозе, той отказа да приеме, че е възможно да бъде онова, от което се страхуваше. Инстинктите на занаята му нашепваха, че не е добре, когато какъвто и да е шум следва диамант посред нощ, а този беше най-големият, който му бе попадал някога по време на работа. Щом достигна до тясната пътечка, водеща към Гората на Паяците, усети Диаманта на Мъртвеца студен и тежък, а кадифените стъпки застрашително близо. Златаря спря и почти се поколеба. Погледна зад себе си; там нямаше нищо. Вслуша се внимателно; не се чуваше никакъв звук.

Тогава си помисли за писъците на дъщерята на Принца на търговците, чиято душа беше цената за диаманта, усмихна се и продължи решително напред. Там, край тясната пътечка, го наблюдаваше безстрастно онази свирепа и тайнствена жена, чиято къща е Нощта.

Тангобринд, който не чувайки повече трополенето на подозрителните нозе, се почувства по-спокоен. Почти беше стигнал до края на тясната пътечка, когато жената започна да издава онази зловеща кашлица.

Кашлицата беше твърде многозначителна, за да бъде пренебрегната. Тангобринд се обърна и веднага видя онова, от което се страхуваше. Паякът-идол не си беше останал вкъщи. Златаря остави внимателно диаманта на земята и извади меча си, наречен Мишката. И тогава започна онази знаменита битка върху тясната пътечка, от която жестоката стара жена, чиято къща бе Нощта, изглежда почти не се интересува. Веднага се забелязваше, че за паяка-идол всичко това бе една отвратителна шега. За златаря обаче беше неумолима борба на живот и смърт. Той се сражаваше упорито, едва си поемаше дъх и беше изтласкван постепенно по тясната пътечка, но през цялото време нанаряваше Хло-хло с отвратителни дълбоки разрези навсякъде по неговото широко, меко туловище, докато Мишката стана слузест от кръвта. Обаче накрая постоянният смях на Хло-хло се оказа твърде много за нервите на златаря, и, като прониза още веднъж своя демоничен враг, той се отпусна поразен край вратата на къщата, наречена Нощ, в нозете на свирепата старица, която издаваше някога онази зловеща кашлица, а по-нататък въобще не се намеси в събитията. И го отнесоха там Тангобринд златаря онези, чиито

дълг бе това – в къщата, където висяха двамината мъже, и снемайки лявата ръка на единия от куката, те закачиха на мястото ѝ смелия златар; и така го сполетя участта, от която се боеше, както знаят всички люде, макар че е минало много време и гневът на завистливите божества вече е отслабнал.

А единствената дъщеря на Принца на търговците почувства толкова нищожна благодарност от това велико избавление, че се насочи към благоприличие от малко войнствен вид, стана застрашително тъпа, нарече своя дом Английска ривиера, имаше избродирани глупости и изтъркани фрази върху камгарния калъф за покриване на чайника, и в края на краищата изобщо не загина, а просто издъхна в своето жилище.

КРАЙ

© Лорд Дансени
© 2004 Адриан Лазаровски, превод от английски

Lord Dunsany

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Яспис“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4449>]